

in na stranéh se napravijo ročnice, da blago z voza ne pade.

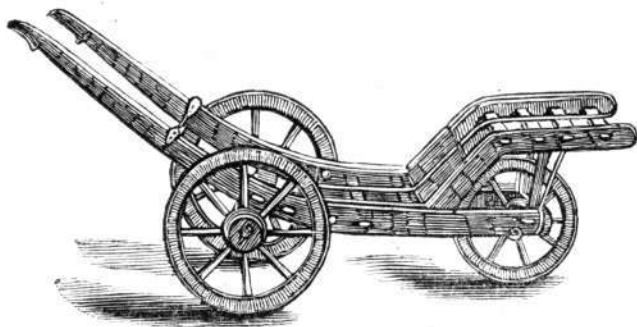
Kolica morajo biti vselej z železom močno okovane, kakor se to na podobi vidi.

Čudno je, da že niso bolj znane, ker so na terdi cesti in kjer se v breg ne vozi, še veliko bolji od tistih vozičkov na 4 kolesih, ki jih delavci samotnih vozijo.

Vsak dober kolár jih zamore lahko narediti in ne drago.

Naj bi se tudi pri nas vpeljale!

Podobe so pa téle:

Ne želi si sreče, ki ji s svojo močjo steči nemoreš.

Ljudí je veliko na svetu, ki želijo tacih reči, katerih v zbilji (resnici) ni, ali ki niso v primeri z njihovimi močmi, in se morama pogreznejo v neumno nezadovoljnost.

Pripoveda se od Vile, da je neki mladi zakonski dvojici iza osem dni tri voščila dopolniti obečala. Pred samimi voščili nista siromaka vedila, kaj bi si vošila; še pomisliti na to sta se komaj upala, bavši se, da bi se jima ne zarajtalo za voščilo. Pri skledi polni krompirja velí žena: „Ko bi zdaj tû pečeno klobaso imela!“ — in hipoma je klobasa na mizi stala; „da ti se gobca popade!“ zavpije na to mož razserjen, in ust se priraste — in za tretje vošilo ni zdej nič drugega preostalo, ko vošiti, da bi se rešila ust, — in tako nista bila za nič bolja, ko za eno klobaso, ki jima gotovo dišati ni mogla.

Vertoglavnost letá dan danes kužna postaje. Eni prekapajo in kerčijo v hostah na stanovitih krajih, češ da bojo našli zaklad; drugi vsaki krajcar, ki ga zaslužijo, nesejo trudni in lačni po več ur delječ do lotrije, tobož da bojo zadeli; tudi žene se doma ciganicam prekaniti dajejo. Nekega dne pride zvita ciganka k eni gospodinji, sami doma bivši, pa ji pové, da je v starem zidu zazidanih cekinov, ki jih bi ona pričarala (pricoprala) na dan, ko ji bi se tretjina prepustila; vendar bi k copranju naj večí, ki ga ima, lonec polno natlačen volne, pokrit z velicim hlebom hruha potrebin bil, na njega dnu pa vés denar, ki ga ona premore. Ko je gospodinja v to dovolila, ji podá goljufivka coperno šibo, naj bi šla z njo na rečni zid terkat, ona pa ostane v veži in čara nad loncem. Med tem dospeje cigankina hči, zadene na glavo lonec z imenovanimi rečmi, ter odide. Ciganica vprašaje kriči: da li se že kažejo cekini? in na odgovor, da ne, velí: le še bolj terkaj, pri meni se kaže, da bojo kmali. Ko ciganka meni, da je njena hči že zadosti delječ se udalila, končá svojo sleparijo, pa zgine. Prekanjena babica pa le terka in terka in vpije, da cekini nečejo vùn, in ko nobenega odgovora ne dobí, pride v vežo.

Vsak si lahko misli, kako da je babi pri sercu bilo, ko ni ne ciganke ne piskra v veži našla. Spoznala je, da je priterkala denarov, pa ne iz zida, — ampak iz svoje mošnje, ne sebi bedači, ampak zviti ciganki!

Ne želi si sreče, ki ji s svojo močjo steči nemoreš!
Kobe.

Ozir po svetu.

Žabljak.

Ker se oči celega sveta ozirajo sedaj na majhao pa važno deželico Černogoro, kjer se junški slovanški narod vojskuje s Turkom, in ker središe te vojske je terdnjava Žabljak, katero so poslednji čas Černogorci spet Turku vzeli, ne bo od več, ako ravno sedaj ob kratkem omenimo zgodovine te imenitne terdnjave.

Terdnjava Žabljak leži na meji Albanie poleg morja Skadarskega; krog in krog z vodo obdana, je v vojski velike važnosti. Zidal jo je v letu 1432 na reki Morača Stepan „černi“. Stepan je bil gospodar Černogore in Zenta. Njegov sin Ivan je ondi prebival kot vladnik Černogorski, in je v letu 1478, ko je ljudovladi Beneški na pomoč šel, tudi Turke natolkel. V letu 1480 so se maševali (osvetili) Turki, ko so imeli že Skadar v posesti, nad Černogorci in v silovitem naskoku jim vzeli Žabljak. V letu 1482 je Ivan spet Turke premagal in si omenjeno terdnjavo osvojil. Ali ravno tisto leto so jo Turki iznovega napadli. — Ivan iše pomoči pri Benečanih, in jim dokaže, koliko mora od Turkov zavolj zveze z njimi terpeti. Ali Beneška vlada se izgovarja, da je s sultanom Bajazetom mir sklenila 16. januara 1482, da tedaj ne more Černogorcom na pomoč priti. Na to zapusti Ivan Žabljak, ki je bil dosihmal njega stolni grad, in beži na Cetinje, nadjajoč se, da v ti veličanski terdnjavi, ki jo je natora sama sozidala, bo imel mir pred silovitostjo Turško. Od tistihmal (1482) je ostal Žabljak v oblasti Turkov.

V letu 1835 so Černogorci ob času, ko je Hafis-Paša poveljnik Skadarski bil, ponovili primirje, ki pa ni dolgo terpelo. Komaj so se namreč Černogorci podali na tergoišče Moračke reke in gnali čede svoje na pašnike Turške, so jih Turki ovadili, 17 Černogorcov pomorili, jim grozovito glave odrezali in v Skadar (Scutari) poslali, tudi 4000 glav živine so jim vzeli. Gerdo početje je vžgalo srd Černogorcov tako, da so se zarotili osvetiti smrt svojih bratov. Dva Albaneška stražnika, po rodu Slovana in ene vére s Černogorci, sta ponoči vrata terdnjave, kateri je takrat zapovedoval Jakop-Aga, pustila odperta: Černogorci planejo mahoma noter in se polastijo 25. marca 1835 terdnjave. Al berž privrè Hafis-Paša s silnim kardelom nad Černogorce, ki jo pobegnejo iz Žabljaka.

Od tega časa je bil Žabljak v oblasti Turški, dokler ga niso lani 23. novembra spet v svoje roke dobili. Kar se dosihmal zvé, ga ne bojo drugač zapustili, ako jih nar večí sila ne premaga.

Življenje slavnih Slovanov.

XII.

Dositej Obradović.

(Konec.)

Neki tovarš mu jo spet obudi. Oba jo potegneta pušcav iskat; pa ostaneta v Sremskem samostanu, prelepem Opovem. Ondi je mladi Obradović po napeljevanju umnega kaludžerja (meniha) Milutinovića, kateri ga je sedanji svet bolje poznavati učil, svojo staro misel sprevergel in se pokaludžeril, potem pa šel križem svet. Hodil je po Horvaškem, Serbskem, Dalmatinskem, Gerškem, Laškem, Turškem, Poljskem, Ruskem, Nemškem, Angleškem in drugod. Bil je v naj večjih mestih: na Dunaju, v Benetkah, v Carigradu, v Petrogradu, v Lipsku, v Parizu in Londonu. V tem času se je naučil do dobrega po latinski, gerški,